

[K. B. Andersen.]

forhold, og det er rigtigt som fremhævet i fremsættelsestalen, at en lovgivning på dette område er lige nødvendig, hvad enten den eneret, som Danmarks radio har på radiospredning herhjemme, skal opretholdes eller ikke. Det er også udtrykkelig understreget i fremsættelsestalen, at lovforslaget alene har en teknisk begrundelse og ikke har noget med arten af piratsenderes programmer at gøre. Ikke mindst for et lille land må det være overordentlig vigtigt at medvirke til at opretholde den internationale retsorden på radioområdet. Piratsenderne er en klar omgåelse af radiolovens ord om Danmarks radios eneret til radiospredning, og de er i strid med bestemmelserne i det internationale radioreglement, som Danmark har tiltrådt på linje med de fleste andre stater.

Det, der er tale om her, er på linje med de øvrige nordiske lande at fastsætte straffebestemmelser for noget, der i forvejen er i strid med radiospredningsloven. Som bekendt blev spørgsmålet om piratsendere drøftet på Nordisk Råds 10. session i marts i år. Og der blev ved denne lejlighed med stort flertal vedtaget en resolution, hvori rådet henstiller til de nordiske landes regeringer at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre gennemførelsen af det af regeringerne tiltrådte internationale radioreglement. Hvordan bliver nu denne sag et nordisk anliggende, kan man spørge. Som det hedder i forslaget til Nordisk Råd — jeg beder om tilladelse til at citere —

„Eftersom de eksisterende „piratsendere“ er placeret i internationale farvande mellem Danmark og Sverige og mellem Sverige og Finland, vil ensidige foranstaltninger fra et enkelt af disse landes side være uden virkning. Der kræves et samordnet nordisk initiativ for at sikre radioreglementets overholdelse, for så vidt angår det nordiske område.“

Denne nordiske baggrund blev skabt gennem vedtagelsen af Nordisk Råds resolution, og derfor kommer dette lovforslag nu for i det høje ting.

Lovforslagets straffebestemmelser skal jeg ikke komme ind på. Men det er mit indtryk, at det er rigtigt, når ministeren giver udtryk for, at kriminaliseringen er begrænset til det strengt nødvendige. Efter lov-

forslaget kriminaliseres oprettelse og drift i al almindelighed, medens kun visse former for medvirken belægges med straf, således f. eks. ikke lejlighedsvis medvirken i udsendelserne.

Der er jo fra forskellig side gjort forsøg på at rokke ved de tekniske begrundelser for kampen mod piraterne, altså dette med, at der ikke er plads til dem på sendebåndene. Nu kan man selvfølgelig nøjes med at svare, at er virksomheden i strid med loven, kan det være underordnet, om der rent teknisk set er plads til disse sendere eller ikke. Jeg vil dog ikke nøjes med at svare sådan, men netop benytte lejligheden til at fremhæve, at efter hvad der er oplyst af generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet ved gentagne lejligheder — også i udtalelser i de allerseneste dage — er der kun teknisk mulighed for ét landsdækkende program på FM-båndet ud over de to, Danmarks radio allerede benytter. Det vil altså sige, at Radio Mercur alene har kunnet sende uden at skabe forstyrrelser, fordi Danmarks radio endnu ikke har taget sin tredje og sidste sendemulighed i brug. Den, der på denne baggrund vil hævde: „Ja men så er der jo altså plads“, må nok hellere give sig til at overveje, hvilke følger en sådan tankegang vil få for velerhvervede rettigheder på andre områder af samfundslivet, hvilke følger det vil få, hvis man godkender, at det ligger inden for det tilladeliges rammer at sætte sig i besiddelse af andres ejendom, hvis ejermændene tilfældigt for tiden ikke benytter sig af besiddelsen. Det er vist ikke noget holdbart grundlag at bygge samfund på.

Men hele dette spørgsmål om de tekniske muligheder vil det jo have mere interesse at behandle i forbindelse med det næste af de to radiolovforslag, der er til behandling her i dag, og som går ud på det principielle spørgsmål om Danmarks radios fremtidige forhold og ordning.

Det vil være korrekt til denne efterfølgende behandling at gemme spørgsmålet om Radio Mercurs programmer — både reklamerne og dem, der absolut ingen reklame har været i — netop for at understrege, at det lovforslag, vi her behandler, ikke har noget med den ene eller anden smag eller det ene eller andet syn på reklamer at gøre, men alene drejer sig om